

Povožen od tovornega avtomobila. Na cesti Mežica-Dravograd je povozil tovorni avto 28 letnega predelavca Radoslava Tomoviča. Poškodovanega so prepeljali v bolnišnico v Slovenjgradec z zlomljenimi rebri, lopatico in s hujšimi poškodbami na glavi.

Nesreča s koso. Alojzij Muhič, 16 letni rejenec, je kosil pri Sv. Ani v Slov. goricah za tamošnjega organista. Neki dečko mu je po neprevidnosti s koso razrezal desno nogo ter mu celo presekal obe kiti.

Strašna nesreča je terjala življenje. Okrog osmih zvečer sta se vozila 18 letni Drev Slavko iz Drešinjne vasi pri Petrovčah in 20 letni Milan Frankovič iz Brega, župnije Polzela, oba avtomehaničarska učenca v Celju, s starim, že skoraj odsluženim motorjem preko polzelskega mostu proti Parižljam. Ker sta imela le žepno baterijo, nista mogla v nagli vožnji opaziti nasproti prihajajočega voza. Zaslíšal se je silni tresk, ki je terjal življenje. Oje od voza je skozi predrlo prsni koš vozaču Drevu. Frankovič, ki je sedel zadaj, pa je dobil hud pretres možganov. Konj je prestrašen z ojesom vred zbežal. Takoj so bili na kraju nesreče duhovnik, zdravnik in orožništvo. Drev je po kakih 20 minutah izdihnil, Frankoviča pa so nezavestnega odpeljali na dom. Ta kraj je terjal že več nesreč, vendar je tukaj glavna krivda na motoristih in voznikih, ki vozijo brez luči. Ljudje božji, luč ponoči na vozilu ni za parado, ampak je potrebna v izogib nesrečam!

Avtomobil smrtno pevozil mestnega reveža. Ernest Pust, 54 letni bivši nosač in mestni revež celjske občine, se je vračal vinjen zvečer v zavetišče. Na Ložnici se je usedel na sredi državne ceste. Iz Celja je pripeljal avtobus iz Vranskega, od nasprotne strani pa tovorni avto. Radi teme šofer tovornega avtomobila Pusta ni videl in je peljal s težko naloženim avtomobilom preko njegovega trebuha, da so mu izstopila čreva, obenem mu je zlomilo roke, noge in je dobil še poškodbe na glavi. Revež je kmalu po prevozu v bolnišnico umrl.

Radi iztirenja vlaka izteklo devet vagonov nafte. Med postajama Brežice in Dobova je iztiril v soboto, 28. septembra, zvečer tovorni vlak, ki je vozil cisterne romunske nafte za Italijo. Pri eni cisterni se je zlomila vozna os tako, da se je prevrnila in je nato iztirilo devet vagonov in se prevrnilo. Iz teh vozov se je razlila nafta po nasipu in bližnjih njivah. Domačini so prihiteli na kraj nesreče in so začeli petrolej odnašati v raznih posodah domov. Nesreča ni zahtevala nobene človeške žrtve, pač pa znaša škoda nad en milijon dinarjev. Nekaj časa se je vršil promet s prestopanjem.

Vrtnar smrtina žrtev prometne nesreče. V podvozu pri hotelu »Pošta« v Celju je pritis-

nil tovorni avto ob zid 62 letnega vrtnarja Andreja Medveda iz Nove vasi pri Celju. Ponesrečenec, kateremu je počilo črevo, je umrl na posledicah poškodbe v celjski bolnišnici.

Trčenje motociklista s tovornim avtomobilom. V Ljubljani sta trčila na križišču na Aleksandrovi cesti 24 letni inž. Ivan Zalokar na motociklu in tovorni avto, last Združenih opekarn. Tovorni avto je zagrabil inženirja z motornim kolesom vred, ga vlekel nekaj časa s seboj, nakar ga je vrglo preko ceste do parka pred Trubarjevim spomenikom, kjer je obležal nezavesten in ves v krvi. Po prepeljavi v bolnišnico je bil poškodovan takoj operiran in so zdravniki ugotovili, da mu lobanja ni počila in da se pri padcu ni smrtno nevarno poškodoval.

Vrtnarjev otrok utonil. Ob Večni poti v Ljubljani ima velik vrt vrtnar Herzmansky. Temu je padla po nesrečnem naključju v z vodo napolnjeni vodnjak dveletna hčerkica Marjetica in utonila. Ves trud reševalcev, da bi obudili otroka k življenju, je bil brezuspešen.

Smrtina nesreča radi vožnje dveh na enem kolesu. Večja družba kmečkih fantov in deklet se je vračala iz Podturna pri Dolenjskih Toplicah na kolesih proti domu. 23 letni Avgustin Fabjan je vzel na kolo svojo sestro Albino. Ko so pripeljali v temi do ovinka pod Ajdovcem na cesti Podlipa-Dobrníč, je udarilo Fabjanovo kolo ob debel kamen ob kraju ceste. Fabjanovo, katera je sedela spredaj, je vrglo preko krmila in cestnega roba, da je priletela na pot in obležala mrtva s prebito lobanjo. Bratu Avgustinu se ni zgodilo nič hudega.

Očeta dveh nedoletnih otrok doletela smrtina nesreča. Na Jesenicah je doletela smrtina nesreča v kotlarni Kranjske industrijske družbe delavca Janeza Repinca iz občine Bohinjska Bistrica. Med prevozom v bolnišnico je Repinca umrl radi močnega udara nakladalnega hloda na prsni koš. Smrtno ponesrečeni je oče dveh nedoletnih otrok.

40 letnica božjepotne cerkve na Brezjah. Na rožnovensko nedeljo, dne 6. oktobra, bo preteklo 40 let, kar je bila posvečena nova cerkev pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Proslava štiri-desetletnice bo pričela že v soboto, 5. oktobra, s slovesnimi Marijinimi litanijami in rimsko procesijo. V nedeljo bodo službe božje od štirih zjutraj naprej. Slavnostni govor in slovesno sv. mašo bo daroval ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Ptuj dobil zopet prejšnjega župana. Kakor znano, se je odpovedal svojčas županskemu mestu v Ptujju g. dr. Alojzij Remec. Po ostavki njegovega naslednika dr. Breznika je vodil

Usakdo ve
da je

ASPIRIN

sredstvo proti hripi in prehladu. Pri kupovanju treba paziti, da je vsak zavitek in vsaka posamezna tableta obeležena z „Bayer“-jevim križem. Nikoli ne pozabite, da Aspirina brez „Bayer“-jevega križa ni!

Opis rep. pod št. št. 1367 od 28. maja 1940.

županske posle podžupan Ivan Cvikel. Sedaj je postavila banska uprava zopet dr. Remca za župana.

Občni zbor društva organistov za lavantinsko škofijo se je vršil dne 25. septembra v dvorani na Aleksandrovi cesti 6 v Mariboru. Občni zbor je vodil predsednik društva g. Avgust Ulaga, organist pri Sv. Juriju ob Taboru, kateri je v uvodu podal obširno poročilo o delu društva. Za njim so podali svoje poročilo tajnik in blagajnik. Po razčiščenju nekaterih stanovskih vprašanj, tičočih se položaja organistov, se je izvolil za bodoče poslovno leto stari odbor z g. Ulagom kot predsednikom, tajnik je g. Rizmal Franjo, organist v Žalcu, blagajnik pa g. Jarh Franjo, organist v Petrovčah. Za okraj Ptuj sta prišla v odbor gg. Petek, organist v Ptujju, in Furlan, organist v Hočah pri Mariboru. Ob koncu je spregovoril še ravnatelj orglarske šole v Mariboru g. Janko Gašparič, kateri je raztolmačil organistom nekaj stanovskih vprašanj, poudarjajoč, da bi naj organist znal še kakšno obrt, da bi laže živel, kajti farani in župnik

Tajinstveni jezik. Jezik, ki nima nič pismeno zabeleženega in ki ga jezikoslovci skoraj ne poznajo, govorijo v dveh majhnih državah, Huncl in Nagarju, ob severozapadni meji Kašmirja v osrednji Afriki. Obe gorski ljudstvi, ki tu živita, pripadata istemu plemenu in govorita isti jezik z narečnimi razlikami. Vsaka teh držav ima kakšnih 13.000 prebivalcev, ki se prištevajo k Mohamedovi veri in živijo zelo preprosto, zdravo življenje. Jezikoslovci pravijo, da ni niti jezik soroden nobenemu izmed znanih jezikov, niti indogermanskim, niti semitskim, niti mongolskim. Njegov izvor je neznan, vendar pa domnevajo, da predstavlja zadnji ostanek kakšnega predzgodovinskega jezika, ki so ga v severni Indiji govorili, preden so Arjci v

Junak divjine

Ameriški roman

12

»Ali mislite, da pri meni ne bi bili varni? Pri starem Garnettu? Šest let sem služil v devetem konjeniškem polku. O, to so bili lepi časi! Dan za dnem smo želi zmage. In veste, kdo je bil naš poveljnik? Slavní Roosevelt! Tri sto...«

Po vojaško je hotel zakleti, a se je še pravočasno spomnil, da ga poslušajo nežna ušesa, ki ne prenesejo surovih besed. Požrl je kletev, ponudil dami roko in jo peljal v gostilno.

Ko se neki pivec ni dovolj hitro umaknil, ga je z levim komolcem krepko sunil pod rebra.

»Oprostite!« je rekla dama covboju, čeprav ni bila kriva.

Mož je hotel ljubeznivo odgovoriti, a je v zmedenosti zagodel nerazumljive besede. Zardel je, snel klobuk in se priklonil.

Tudi ostali možje so sneli klobuke in so nekam spoštljivo strmeli za damo, dokler ob Garnettovi strani ni izginila v gostilni.

7.

Ko je Roger Asplet vstopil v Garnettovo gostilniško sobo, je tam bilo že zelo živahno. Pri eni mizi so kockali,

pri drugi pa so se covboji in živinorejci prepirali med seboj. Možje, ki so sedeli za mizo, pri kateri se je ustavil Roger, so bili zlatokopi. Asplet se je takoj zanimal za njihov poklic. Ko so mu povedali, da so zlatokopi, se je zasmejal, rekoč:

»Ljudje božji, v Nevadi vendar ni več zlata! Pred kakimi petdesetimi, šestdesetimi leti ga je bilo še v izobilju. A sedaj!...«

»Toda v Kaliforniji je,« je odvrnil eden izmed mož. Asplet tudi tega ni verjel. Eden izmed zlatokopov ga je pogledal postrani in vprašal:

»Ali ste morda v teh krajih doma, da tako dobro veste?«

»Ne, pri Sv. Tomažu živim. Zdaj sem pa prišel iz New Yorka.«

»Iz New Yorka!« so se vsi smeje začudili, kakor da bi hoteli reči: »Z lune!«

Eden izmed njih pa je pripomnil:

»Če ste z Vzhoda, potem ne morete vedeti, ali tu je zlato ali ga ni! Časopisi le neumno čvekarijo o Kaliforniji. Pišejo o Beachovih velikih vrtovih in milijarderjih, o bajnih vsotah, ki jih plačujejo tujci v Los Angelesu za stavbišča, o palačah filmskih igralcev in igralci v Hollywoodu... Kakor da bi to bila Kalifornija! Jezdite enkrat kakih sto kilometrov proti Valleyi, puščavi vseh puščav, potem boste vedeli, kaj je Kalifornija in kaj je bila!«

Povožen od tovornega avtomobila. Na cesti Mežica-Dravograd je povozil tovorni avto 28 letnega predelavca Radoslava Tomoviča. Poškodovanega so prepeljali v bolnišnico v Slovenjgradec z zlomljenimi rebri, lopatico in s hujšimi poškodbami na glavi.

Nesreča s koso. Alojzij Muhič, 16 letni rejenec, je kosil pri Sv. Ani v Slov. goricah za tamošnjega organista. Neki dečko mu je po neprevidnosti s koso razrezal desno nogo ter mu celo presekal obe kiti.

Strašna nesreča je terjala življenje. Okrog osmih zvečer sta se vozila 18 letni Drev Slavko iz Drešinjne vasi pri Petrovčah in 20 letni Milan Frankovič iz Brega, župnije Polzela, oba avtomehaničarska učenca v Celju, s starim, že skoraj odsluženim motorjem preko polzelskega mostu proti Parižljam. Ker sta imela le žepno baterijo, nista mogla v nagli vožnji opaziti nasproti prihajajočega voza. Zaslíšal se je silni tresk, ki je terjal življenje. Oje od voza je skozi predrlo prsni koš vozaču Drevu. Frankovič, ki je sedel zadaj, pa je dobil hud pretres možganov. Konj je prestrašen z ojesom vred zbežal. Takoj so bili na kraju nesreče duhovnik, zdravnik in orožništvo. Drev je po kakih 20 minutah izdihnil, Frankoviča pa so nezavestnega odpeljali na dom. Ta kraj je terjal že več nesreč, vendar je tukaj glavna krivda na motoristih in voznikih, ki vozijo brez luči. Ljudje božji, luč ponoči na vozilu ni za parado, ampak je potrebna v izogib nesrečam!

Avtomobil smrtno pevozil mestnega reveža. Ernest Pust, 54 letni bivši nosač in mestni revež celjske občine, se je vračal vinjen zvečer v zavetišče. Na Ložnici se je usedel na sredi državne ceste. Iz Celja je pripeljal avtobus iz Vranskega, od nasprotne strani pa tovorni avto. Radi teme šofer tovornega avtomobila Pusta ni videl in je peljal s težko naloženim avtomobilom preko njegovega trebuha, da so mu izstopila čreva, obenem mu je zlomilo roke, noge in je dobil še poškodbe na glavi. Revež je kmalu po prevozu v bolnišnico umrl.

Radi iztirenja vlaka izteklo devet vagonov nafte. Med postajama Brežice in Dobova je iztiril v soboto, 28. septembra, zvečer tovorni vlak, ki je vozil cisterne romunske nafte za Italijo. Pri eni cisterni se je zlomila vozna os tako, da se je prevrnila in je nato iztirilo devet vagonov in se prevrnilo. Iz teh vozov se je razlila nafta po nasipu in bližnjih njivah. Domačini so prihiteli na kraj nesreče in so začeli petrolej odnašati v raznih posodah domov. Nesreča ni zahtevala nobene človeške žrtve, pač pa znaša škoda nad en milijon dinarjev. Nekaj časa se je vršil promet s prestopanjem.

Vrtnar smrtina žrtev prometne nesreče. V podvozu pri hotelu »Pošta« v Celju je pritis-

nil tovorni avto ob zid 62 letnega vrtnarja Andreja Medveda iz Nove vasi pri Celju. Ponesrečenec, kateremu je počilo črevo, je umrl na posledicah poškodbe v celjski bolnišnici.

Trčenje motociklista s tovornim avtomobilom. V Ljubljani sta trčila na križišču na Aleksandrovi cesti 24 letni inž. Ivan Zalokar na motociklu in tovorni avto, last Zdrženih opekarn. Tovorni avto je zagrabil inženirja z motornim kolesom vred, ga vlekel nekaj časa s seboj, nakar ga je vrglo preko ceste do parka pred Trubarjevim spomenikom, kjer je obležal nezavesten in ves v krvi. Po prepeljavi v bolnišnico je bil poškodovan takoj operiran in so zdravniki ugotovili, da mu lobanja ni počila in da se pri padcu ni smrtno nevarno poškodoval.

Vrtnarjev otrok utonil. Ob Večni poti v Ljubljani ima velik vrt vrtnar Herzmannsky. Temu je padla po nesrečnem naključju v z vodo napolnjeni vodnjak dveletna hčerkica Marjetica in utonila. Ves trud reševalcev, da bi obudili otroka k življenju, je bil brezuspešen.

Smrtina nesreča radi vožnje dveh na enem kolesu. Večja družba kmečkih fantov in deklet se je vračala iz Podturna pri Dolenjskih Toplicah na kolesih proti domu. 23 letni Avgustin Fabjan je vzel na kolo svojo sestro Albino. Ko so pripeljali v temi do ovinka pod Ajdovcem na cesti Podlipa-Dobrníč, je udarilo Fabjanovo kolo ob debel kamen ob kraju ceste. Fabjanovo, katera je sedela spredaj, je vrglo preko krmila in cestnega roba, da je priletela na pot in obležala mrtva s prebito lobanjo. Bratu Avgustinu se ni zgodilo nič hudega.

Očeta dveh nedoletnih otrok doletela smrtina nesreča. Na Jesenicah je doletela smrtina nesreča v kotlarni Kranjske industrijske družbe delavca Janeza Repinca iz občine Bohinjska Bistrica. Med prevozom v bolnišnico je Repinca umrl radi močnega udara nakladalnega hloda na prsni koš. Smrtno ponesrečeni je oče dveh nedoletnih otrok.

40 letnica božjepotne cerkve na Brezjah. Na rožnovensko nedeljo, dne 6. oktobra, bo preteklo 40 let, kar je bila posvečena nova cerkev pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Proslava štiri-desetletnice bo pričela že v soboto, 5. oktobra, s slovesnimi Marijinimi litanijami in rimsko procesijo. V nedeljo bodo službe božje od štirih zjutraj naprej. Slavnostni govor in slovesno sv. mašo bo daroval ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Ptuj dobil zopet prejšnjega župana. Kakor znano, se je odpovedal svojčas županskemu mestu v Ptujju g. dr. Alojzij Remec. Po ostavki njegovega naslednika dr. Breznika je vodil

Usakdo ve
da je

ASPIRIN

sredstvo proti hripi in prehladu. Pri kupovanju treba paziti, da je vsak zavitek in vsaka posamezna tableta obeležena z „Bayer“-jevim križem. Nikoli ne pozabite, da Aspirina brez „Bayer“-jevega križa ni!

Opis rep. pod št. št. 1367 od 28. marca 1940.

županske posle podžupan Ivan Cvikel. Sedaj je postavila banska uprava zopet dr. Remca za župana.

Občni zbor društva organistov za lavantinsko škofijo se je vršil dne 25. septembra v dvorani na Aleksandrovi cesti 6 v Mariboru. Občni zbor je vodil predsednik društva g. Avgust Ulaga, organist pri Sv. Juriju ob Taboru, kateri je v uvodu podal obširno poročilo o delu društva. Za njim so podali svoje poročilo tajnik in blagajnik. Po razčiščenju nekaterih stanovskih vprašanj, tičočih se položaja organistov, se je izvolil za bodoče poslovno leto stari odbor z g. Ulagom kot predsednikom, tajnik je g. Rizmal Franjo, organist v Žalcu, blagajnik pa g. Jarh Franjo, organist v Petrovčah. Za okraj Ptuj sta prišla v odbor gg. Petek, organist v Ptujju, in Furlan, organist v Hočah pri Mariboru. Ob koncu je spregovoril še ravnatelj orglarske šole v Mariboru g. Janko Gašparič, kateri je raztolmačil organistom nekaj stanovskih vprašanj, poudarjajoč, da bi naj organist znal še kakšno obrt, da bi laže živel, kajti farani in župnik

Tajinstveni jezik. Jezik, ki nima nič pismeno zabeleženega in ki ga jezikoslovci skoraj ne poznajo, govorijo v dveh majhnih državah, Huncl in Nagarju, ob severozapadni meji Kašmirja v osrednji Afriki. Obe gorski ljudstvi, ki tu živita, pripadata istemu plemenu in govorita isti jezik z narečnimi razlikami. Vsaka teh držav ima kakšnih 13.000 prebivalcev, ki se prištevajo k Mohamedovi veri in živijo zelo preprosto, zdravo življenje. Jezikoslovci pravijo, da ni niti jezik soroden nobenemu izmed znanih jezikov, niti indogermanskim, niti semitskim, niti mongolskim. Njegov izvor je neznan, vendar pa domnevajo, da predstavlja zadnji ostanek kakšnega predzgodovinskega jezika, ki so ga v severni Indiji govorili, preden so Arjci v

Junak divjine

Ameriški roman

12

»Ali mislite, da pri meni ne bi bili varni? Pri starem Garnettu? Šest let sem služil v devetem konjeniškem polku. O, to so bili lepi časi! Dan za dnem smo želi zmage. In veste, kdo je bil naš poveljnik? Slavní Roosevelt! Tri sto...«

Po vojaško je hotel zakleti, a se je še pravočasno spomnil, da ga poslušajo nežna ušesa, ki ne prenesejo surovih besed. Požrl je kletev, ponudil dami roko in jo peljal v gostilno.

Ko se neki pivec ni dovolj hitro umaknil, ga je z levim komolcem krepko sunil pod rebra.

»Oprostite!« je rekla dama covboju, čeprav ni bila kriva.

Mož je hotel ljubeznivo odgovoriti, a je v zmedenosti zagodel nerazumljive besede. Zardel je, snel klobuk in se priklonil.

Tudi ostali možje so sneli klobuke in so nekam spoštljivo strmeli za damo, dokler ob Garnettovi strani ni izginila v gostilni.

7.

Ko je Roger Asplet vstopil v Garnettovo gostilniško sobo, je tam bilo že zelo živahno. Pri eni mizi so kockali,

pri drugi pa so se covboji in živinorejci prepirali med seboj. Možje, ki so sedeli za mizo, pri kateri se je ustavil Roger, so bili zlatokopi. Asplet se je takoj zanimal za njihov poklic. Ko so mu povedali, da so zlatokopi, se je zasmejal, rekoč:

»Ljudje božji, v Nevadi vendar ni več zlata! Pred kakimi petdesetimi, šestdesetimi leti ga je bilo še v izobilju. A sedaj!...«

»Toda v Kaliforniji je,« je odvrnil eden izmed mož. Asplet tudi tega ni verjel. Eden izmed zlatokopov ga je pogledal postrani in vprašal:

»Ali ste morda v teh krajih doma, da tako dobro veste?«

»Ne, pri Sv. Tomažu živim. Zdaj sem pa prišel iz New Yorka.«

»Iz New Yorka!« so se vsi smeje začudili, kakor da bi hoteli reči: »Z lune!«

Eden izmed njih pa je pripomnil:

»Če ste z Vzhoda, potem ne morete vedeti, ali tu je zlato ali ga ni! Časopisi le neumno čvekarijo o Kaliforniji. Pišejo o Beachovih velikih vrtovih in milijarderjih, o bajnih vsotah, ki jih plačujejo tujci v Los Angelesu za stavbišča, o palačah filmskih igralcev in igralci v Hollywoodu... Kakor da bi to bila Kalifornija! Jezdite enkrat kakih sto kilometrov proti Valleyi, puščavi vseh puščav, potem boste vedeli, kaj je Kalifornija in kaj je bila!«

Vaš sosed nima nobenega časopisa. Kaj boste storili?

ga ne morejo plačevati tako, da bi mogel živeti samo od tega. Po teh tolmačenjih je predsednik zaključil občni zbor.

Izdatki za zboljšanje in modernizacijo cest v Sloveniji. Celotni proračun za cestna dela v Sloveniji, s katerimi bodo pričeli prihodnjo pomlad, znaša 8.813.000 din. Dne 11. oktobra bo licitacija za modernizacijo 1 km 250 m dolge državne ceste skozi Celje. Predračun znaša 950.000 din. Dne 10. oktobra bo licitacija za dobavo malih granitnih kock za tlakovanje. Ti izdatki so predvideni na 840.700 din. Pri Vranskem bo zboljšana cesta v dolžini 1250 metrov in znaša predračun 933.900 din. Ostale vsote iz zgoraj omenjenega izdatka odpadajo na Kranjsko.

Stražnik ustrelil podivjanega vola. Iz Rebeškovega hleva pri restavraciji »Pošta« v Celju je ušel debelo pisan vol, ko so ga hoteli odgnati v klavnico. Vol je zdivjal na ulicah in se zatekel na Sotinovo lesno skladišče, kjer je poškodoval nekega delavca. Ker vola nikakor niso mogli ukrotiti in prijati, je oddal nanj stražnik tri strele, nakar so ga zaklali.

Primarij dr. Černič zopet redno ordinira v sanatoriju Maribor. 1344

Požari

V Sitežu pri Stopercih v rogaškem okraju je zgorela posestniku Franču Fliču 20.000 din vredna stanovanjska hiša.

Pri Sv. Miklavžu pri Ormožu v Slanči vasi sta zgorela posestniku Jožefu Zdravcu hlev in skedenj. S poslopji je uničenih 14 voz sena ter otave, 10 voz slame, mlatilnica in stroj za vejanje žita. Škode je nad 50.000 din.

»Slov. gospodar« je poročal o požarih pri inž. Jezovniku v Arji vasi pri Petrovčah, pri posestniku Repinšku v Levcu in na graščini v Zalogu pri Petrovčah. Koj za založnim požarom se je vnel kozolec posestnika Maksa Goveka v Kasazah pri Petrovčah. Kozolec je pogorel kljub po-

moči gasilcev, ker je izbruhnil ogenj na vrhu notranjega kozolca. V kozolcu je zgorelo mnogo sena ter poljedelskega orodja. Sreča je bila, da ni bilo vetra, ker sicer bi se bila nesreča razmahnila še na sosednja poslopja. V vseh zgoraj navedenih požarnih primerih gre za požig, ker so pri Govekovih požigalca celo videli, a je ušel še pravočasno v bližnji gozd in odnesel s seboj ročno torbico s 170 din. Požigalec pa še ni miroval. Ko so se zjutraj gasilci iz Arje vasi vračali okrog štirih domov, so opazili, da se vnaema kozolec posestnika Ivana Razborška, p. d. Strikarja v Arji vasi. Požigalec je poil ob kozolcu sloneče fiziološke prekle in na njih viseči fizoil z bencinom in ga zažgal. Opazili so ga fantje iz Arje vasi ter pohitei za njim, požigalec pa je pobegnil na kolesu. Ogenj so kmalu pogasili. Če bi ne bili gasilci iz Arje vasi pravočasno opazili ognja, bi bil tudi ta kozolec pogorel. Prebivalstvo je zaradi teh požarov zelo razburjeno in živi v stalnem strahu.

Na Gmajni je zgorela hiša posestnika Antona Pajerja. Hiša je zgorela do tal in znaša škoda 30.000 din.

KMETJE IN OBRTRNIKI!

V današnjem težkem času potrebujete mnogo znanja in strokovne izobrazbe.

Temeljito znanje in strokovno izobrazbo Vam nudi

DOPIŠNA TRGOVSKA ŠOLA V LJUBLJANI

Kongresni trg 16/II.

ki Vam pošilja na dom svoja predavanja. Poleg gospodarskih, trgovskih in drugih praktičnih znanosti se lahko naučite doma tudi tujih jezikov (nemščine, italijanščine itd.).

Vpiše se lahko vsakdo.

Pišite po pojasnila, ki jih dobite brezplačno! 1416

V Subotincih pri Sv. Marku niže Ptuja se je pojavil rdeči petelin v gospodarskem poslopju posestnice Marjete Lah. Ogenj se je razširil tudi na stanovanjsko hišo. Gasilci so rešili živino in en del hišne opreme. Plameni so preskočili še na poslopja sosednje Marije Voršič, ki so zgorela. Zgorela je tudi spravljena krma in razno orodje. Škoda znaša 50.000 din. Ogenj se je pojavil na skednju posestnice Lah, kjer se je igral petletni sinček z vžigalicami in je vtaknil gorečo šibico v kup slame.

Zepar izmaknil živinskemu trgovcu 21.000 din. Na zadnjem mariborskem živinskem sejmu je izmaknil zepar Stanku Semeniču, živinskemu trgovcu iz Kamnice pri Mariboru, 21.000 din, katere je imel v listnici v zadnjem hladnem žepu. Trgovec ne ve, ali je denar izgubil, ali pa mu je bil ukraden. Najbolj verjetno je slednje.

Kaznjena pobegnula. Iz mariborske kaznilnice sta pobegnula nevarni vlomilec Ludovik Kolman, star 34 let in doma iz Lesc na Gorenjskem, in

Advokat PETROVIČ IGNAC

vljudno naznanja, da je odprl odvetniško pisarno v MARENBERGU. 1413

njegov tovariš, 32 letni Stanko Zupanc iz Zaloga pri Komendi. Prvi je bil obsojen na štiri, drugi na tri in pol leta. Kaznjenca sta ušla v jetniški obleki.

Hitro pojasnjena tatvina. Dne 23. septembra je Pušenjak Alojz, posestnik na Kamenščaku pri Ljutomeru, opazil, da je imel v hiši med časom, ko je bil on odsoten, nepovabljenega goste. Vlomilje mu je bilo v omaro, iz katere je tat odnesel 950 din. Jasno je, da je moral biti vlomilec tak človek, ki so mu bile razmere znane, in so ga hitro prijeli.

Izsleden tat konjske vprege. Franc Ocepek, 24 letni mesarski pomočnik, je ponujal konjsko prsno vprego sedlarju Martinu Rakifu na Teharjih pri Celju za 400 din. Fanta so orožniki prijeli in dognali, da prodaja Ocepek konjsko opremo, katera je izginila 13. septembra mesarju in gostilničarju Ivanu Jagodiču v Slov. Bistrici. 1500 din vredno konjsko opremo so vrnil lastniku, Ocepka pa so izročili sodišču.

Smrtonosni zaboljaj z nožem. V kuhinji Kovačičeve gostilne v Sp. Sušici na Bizeljskem sta pila ponoči Mihael Sokler, 29 letni brezposelni trgovski pomočnik, in pa neki Rajterič. Oba sta se nekaj prepirala, nakar je Sokler Rajteriča še udaril. Nato sta oba odšla. Zunaj pa je Rajterič Soklerja zabodel z nožem v hrbet. Drugo jutro so ga našli mrtvega ob plotu. Sokler se je šele pred enim mesecem vrnil iz zaporov, kjer je predsedel pet mesecev zaradi tatvine.

Vlomilca sta se sama porinila v roke pravice. Na postaji Medno sta stopila na vlak dva mlada neznanca z namenom, da se peljeta do Tržiča. Sedla sta v kot in sta se pogovarjala o vliomih in razpredala nove vliomske načrte. Iz nasprotnega kota vagona ju je poslušal detektiv, ki je poklical v Skofji Loki orožnike in ti so prijeli nepredvidna ptička ter ju uklenili. Aretirana sta 21 letni čevljar Matevž Avsenik in prav toliko stari Franc Poženel. Oba sta že od oblasti dolgo zasledovana vlomilca, ki sta bila na delu po ljubljanski okolici in po Gorenjskem.

Precejšen vliomilski plen. Blizu Škofje Loke je bilo v noči vlomljeno v hišo bivšega trgovca Kovača Franca. Nočni vlomilci so odnesli Kovačevemu zetu Erjavcu 33.000 din gotovine in celo zalogo špecerije.

V zastarelih primerih zapeke, združenih z zlato žilo in otokom jeter, je pravi blagoslov naravna »Franz-Josefova« grenka voda, zaužita tudi v malih množinah. »Franz-Josefova« voda milo deluje in zanesljivo odvarja, pa se poleg tega tudi po daljši porabi skoraj nikdar ne izkaže neučinkovito.

Ogl. reg. S. br. 30 474/33.

Bukovžir

zrelo, odpadlo blago, kupujem v vagonih pošiljkah franco vagon nakladalna postaja. — Ponudbe na

Reklam Rozman, Ljubljana, Pržakova 8/I. 1408

»Vem, možje, vem!« je z visokega odgovoril Asplet. »Toda če se ne varam, smo zdaj v Nevadi, ne pa v Kaliforniji.«

Možje se že niso zmenili zanj. Igralce so opazovali in si pomenljivo namigovali. Le tuintam je kateri kradoma pogledal Rogerja, ki se je od vseh drugih ločil po lepi obleki. Imel je svilen srajco, svetle usnjate hlače in lepe jahalne škornje z mehiškimi ostrogami. Vsi drugi so nosili preprosto obleko, ki bi se mogla imenovati narodna noša: ponošene, s strelji preluknjane širokokrajne klobuke, usnjate srajce in hlače. Za te može je pomenila Nevada s svojimi mrkimi pragozdovi in rdečimi skalnatimi vrhovi raj, iz katerega jih ni mogla pregnati nobena nevarnost. Drugi pa so se vrgli na iskanje zlata in so vse življenje posvetili temu poslu.

Igralci, ki so sedeli pri sosedni mizi, so se tako glasno pogovarjali, da drugi glasovi sploh niso prišli do veljave. Večji del so bili Mehikanci; imeli so pisane sukne in čudno oblikovane klobuke. Eden izmed njih je imel pri sebi težko, s srebrom obito sedlo in pisano odejo.

Ko so si covboji in zlatokopi že dodobra ogledali igralce, so se spet začeli zanimati za tujca. Izjava, da v Kaliforniji ni več zlata, jim je še vedno vrtala po glavah.

»Puščava,« je začel neki starec in si je pogladil dolgo belo brado, »je dežela zase. Človek ne sme govoriti o tem, česar ne pozna.«

Zlatokopi niso natančno ločili Nevade od Kalifornije. Daljava ni velika. Saj je nevadska višava samo nadaljevanje kalifornijske. Star zlatokop je pripovedoval o bajnih najdiščih zlata v tistih časih, ko je bil mlad in so se velike trupe zlatokopov razile po Kaliforniji.

»In kdor v Kaliforniji ni našel zlata, ga je gotovo našel v Idahobi. V mladosti sem dolga leta pral zlato v Montani in če ne bi bilo gostiln ter igralnic, bi danes v New Yorku imel hiše. Verujte mi! Sicer pa sem prepričan, da bomo tudi zdaj našli zlato, čeprav svet trdi, da ga ni. Le ne dajmo se zbegati!«

Starec je debelo pljunil in si drugič prižgal pipo. Zdal se je oglašil mož srednjih let, suhega, bledega obraza in velikih, sanjavih oči.

»In četudi ne bomo našli toliko zlata, da bi obogateli, toliko pa gotovo, da se bomo mogli preživeti. Pred leti sem bil v Avstraliji. Tam so cela mesta zidana na zlate žile. Ljudje nevede hodijo po zlatu. Toda kaj Avstralija!«

Obrnil se je k Rogerju in nadaljeval: »Nevada je najlepša dežela sveta. To rečem jaz, ki jo že trideset let poznam. Te gore, ti prepadi, te doline! In gozdovi, vrtovi, travniki! Raj na zemlji, pravi raj! Kako bogastvo! Kaka sreča za tistega, ki se tu lahko naseli!«

Roger je pozorno pogledal navdušenega moža in odvrnil:

tretjem tisočletju pred našim štetjem vdril preko gorskih velikankov v Indijo. Ta jezik, ki ga govori nekaj več nego 25.000 ljudi, se je v samoti divjih gora ohranil sredi morja indo-iranskih in drugih jezikov.

Kaj bo leta 2000? Neki profesor si je izmislil, da bi vprašal ameriške državljane, katerih 12 stvari bo po njihovem mnenju človek skušal doseči v prihodnjih 100 letih. Na svoje vprašanje je dobil nešteto odgovorov, ki jih je spravil na 12 sledečih točk: 1. Podaljšanje človeškega življenja na 100 let. — 2. Hitra in popolna ozdravitev raka in revmatizma. — 3. Sredstvo za popolno izločitev vsake telesne bolečine. — 4. Možnost obleteti zemljo v 24 urah brez vsake nevarnosti. — 5. Prena-

Dve veliki deli

(Poročilo od Velike Nedelje)

Če bo šlo vse po sreči, nam bo za Vse svetnike zasvetila elektrika. Prva dela so v najlepšem teku. Blizu železniške postaje že stavi transformator, na vseh koncih in krajih kopljejo jame in stavijo drogeve za krajevno omrežje, tudi »Fala«, ki bo dala tok, je že začela z odcepom od glavnega voda do transformatorja. Hišni posestniki že pridno dajejo svoje deleže za omrežje in sklepajo pogodbe z elektrotehniki za hišno napeljavo, v nekaterih hišah se že sliši pridno klepanje in nabiranje ter vrtanje. Slišimo, da se vodijo pogajanja tudi za napeljavo elektrike v župno cerkev. Tu so mnenja deljena. Nekateri bi se radi zadovoljili z najpriprostejšo napeljavo, drugi spet svetujejo, da se napravi kaj poštenega in lepega, kot se pač spodobi za hišo božjo, posebno v fari, ki je pred štirimi leti praznovala že 700 letnico obstoja. Upamo, da bodo zmagali oni, ki žele lepše in večje napeljave. Če se že enkrat nekaj dela, je bolje in ceneje, da se takrat temeljito naredi, kot pa pozneje še enkrat flikari.

Kdor je bil priča dolgotrajnih pogajanj in naporov, da se je vsa stvar spravila z mrtve točke in postala zdaj dejstvo, ta zna ceniti trud, vztrajnost in nepopustljivost nekaterih mož, katerih število je zelo pičlo, ki so šli z vso prav trmasto doslednostjo vedno samo naprej. Le tako se da kaj doseči. Da so bili tudi tukaj majhni ljudje, ki so do zadnjega dvomili v uspeh ali se celo zoperstavljali in delo ovirali, je umevno.

Še neko drugo večje delo se bo končalo letos pri nas. Kateri avtovoznik ne pozna tako zvanega zloglasnega mihovskega klanca? Kolikokrat so pozimi obstajali avtomobili, posebno tovorni, pod klancem, ki je bil vedno, vsaj pozimi, ali blaten ali zmrznjen! Tudi v tem primeru se je posrečilo vztrajnosti in odločnosti nekaterih mož, da je naš minister dr. Miha Krek dovolil potrebni kredit za znižanje klanca. Delo se je začelo že lani pozimi, pa je skozi več zimskih mesecev počivalo zaradi silnega mraza, spomladi je zopet vse oživel, toda neprestano deževje je delalo velike teža-

Angleška letalska skupina, ki je sestrelila v enem dnevu 37 nasprotnih letal. Tudi Nemci imajo skupine, ki se ponašajo s sličnimi uspehi

šanje elektrike brez žice in brez zgube. — 6. Proizvajanje na debelo oddajnih in prejemnih radijskih aparatov v velikosti žepne ure. — 7. Prevažanje medvezdnih letal na luno. — 8. Proizvajanje umetne, toda popolne sončne svetlobe. — 9. Pospeševanje čisto kemične hrane. — 10. Ohranitev ženske lepote do visoke starosti. — 11. Barvna in reliefna kinogledališča. — 12. Iznajdba, s katero bo mogoče po mili volji delati vreme, lepo ali slabo.

Večna mladost. Rumunski zdravniki se bavijo ta čas z neko Marijo Antonescu, ki utegne po vsej priliki zasenčiti znamenito večno mlado Nino de Lenclos. Marija Antonescu je prava podoba večne mladosti. Vsakdo, ki jo vidi in je ne pozna, jo ce-

»Da, v Nevadi so rodovitni kraji. Na primer Rajski dol.«

»Rajski dol!« je ponovil mož. »Slišal sem že o njem, videl pa ga nisem.«

»Rajski dol je moja lastnina!« je samozavestno dejal Roger.

Tišina. Možje so od začudenja utihnili. Z nekim svetim spoštovanjem so strmeli v Rogerja. Rajski dol je bila pravljica zemlja. Nihče ga še ni videl, toda pri vsakem taborskem ognju se je govorilo o njem.

»Ali ste res vi lastnik Rajskega dola?« je vprašal Garnett, ki je v tem trenutku vstopil, da bi povprašal po željah gostov.

»Resnično,« je ponosno prikimal Roger in je užival v splošnem začudenju.

»Toda po krivici!« se je nenadoma zaslišal oster glas. »Rajski dol ni vaš!«

Navzoči so osupnili in pogledali proti vratom sosedne sobe. Na pragu je stal Erik. Prej je bil zadremal, toda Rogerjev glas ga je vzbudil. Zdaj je stal med vrati in mirno zrl v Rogerja. Na ustnicah mu je poigral rahel smehljaj.

Asplet je zadržal jezo, ki se je vzbudila v njem, in se je z ogorčenjem obrnil proti mladeniču, kakor da bi bil doživel hudo žalitev.

»Kaj veste vi o tem?« je izzivalno vprašal. Zdelo se je, da naravnost išče priliko za spopad z Erikom.

»Kaj vem?« je odvrnil Erik. »Nimam vzroka, da bi to prikrival pred temi možmi, in sicer tem manj, ker me izzivate. Enkrat sem vam že vse povedal. Čemu hočete spet slišati? Ali morda imate slab spomin in ste pozabili na tisti razgovor? Če je tako, čujte še enkrat: oba dobro veva, da je bil neki Linscott postavil mejnike v Rajskem dolu in je bil celo zgradil poslopje ob potoku. Ta mož je bil v vsem zadostil državnim postavam in je posestvo gotovo dal tudi vknjižiti.«

Roger se je zaničljivo zasmel.

»Prijatelj, vaše besede so kakor gradovi v zraku: brez podlage. Tudi jaz bi bil moral opaziti tiste mejnike, o katerih govorite. A jaz jih nisem videl pa tudi moji covboji jih niso bili opazili. Kar pa se tiče stavb, ste najbrž videli moje hleve in začeta gospodarska poslopja. Zdi se mi, da ste nekoliko kratkovidni! Če pa je posestvo vknjiženo, potem bi se bili že javili dediči, ali ne? Vse to so samo bajke, da bi odvrnili pozornost na slab vtis, ki ste ga zapustili, ko ste tako strahopetno napadli moje covboje! Zdi se mi, da samo za to gre.«

Možje so napeto opazovali Erika, ki se je počasi vzravnil. Njegove oči so se hladno svetlikale. Roger v veliki vnemi ni opazil, da je stopila medtem v sobo mlada dama. Tudi Erik jo je šele tedaj zagledal, ko je živahno spregovorila:

»Gospod Asplet, prehitro se veselite zmage! A zdaj ste vsaj pokazali svoje karte!«

Vse za šolo

knjige in potrebščine v

Tiskarni sv. Cirila

v Mariboru:

Koroška cesta 5,
Aleksandrova cesta 6,
Kralja Petra trg 6.

v Ptuj:

Slovenski trg 7.

Boste zadovoljni!

ve in nove stroške. Zdaj se bliža koncu in upamo, da bomo vsaj čez kak mesec, če bo ostalo vreme ugodno, vozili po na novo urejeni cesti. Marsikateri dinar je zaslužilo naše ljudstvo, ki je res že dolgo, dolgo čakalo na kakšno javno delo, dokler niso prišli možje, ki so prešli od besed do dejanj. Naj jim bo izrečena zahvala za ves trud in razumevanje!

Po svetu

Obnova po naukih evangelija. V Švici se sedaj — kakor tudi v drugih državah — mnogo ugiba o novih potih, po katerih je treba kreniti, da se reši ljudstvo in država. Švicarska osrednja vlada je na stališču, da se je treba vrniti na tista pota, ki jih je začrtal Kristusov evangelij. Spas je v evangeljskih naukih in zapovedih, zlasti v Kristusovi zapo-

vedi ljubezni, ki jo je treba dejansko izvrševati, čeprav to stane človeka mnogo odpovedi, premagovanja in žrtev. V tem smislu je švicarski zvezni svet izdal na državljane tale poziv: »Švica stoji v tem trenutku pred težko nalogo, da vpelje nov red na znotraj in na zunaj. To bo obnova, ki je ni mogoče izpeljati brez odpovedi in žrtev. Mi moramo s pogumom zreti v bodočnost in vsak mora pomagati. Čas notranje obnove za vsakogar je prišel. Vsak od nas mora v sebi pokopati starega človeka, to se pravi, nič več nase misliti, ampak na druge, na tiste, ki so brez vsega, na slabotne, na potrebne. Sedaj ne gre več samo za to, da bi dajali miloščino od svojega obilja, ampak v resnici moramo drug z drugim deliti svoje imetje in žrtvovati tudi tisto, kar se zdi neobhodno potrebno. Čisto v smislu evangelija moramo misliti na tiste svoje sodržavljane, ki so v stiski. Odpovedati se moramo vsem tistim udobnostim, ki so tako pogosto samo izraz naše podzavestne sebičnosti. Samo na ta način je moči zgraditi pravo narodno skupnost.«

Amerikanci molijo, in sicer ne samo pojedinci, marveč tudi občestvo. V vseh cerkvah

v Zedinjenih državah so se vršile službe božje, ki jim je bil predmet: molitve za mir, in namen: dosega miru na svetu. Amerikanci so prepričani, da je vojna skupno zlo človeštva in vseh narodov. Vojna zadeva po svojih nasledkih tudi v vojno nezapletene narode. Je pa tudi radi tega skupno zlo, ker so med njimi daljnimi povzročitelji več ali manj vsi narodi. V stolnici v Washingtonu je bila služba božja, ki se je je udeležil tudi predsednik Roosevelt s svojo soprogo. Duhovnik, ki je to božjo službo opravil, je imel govor, v katerem je med drugim poudaril: »Ko molimo za rešitev, odnosno obnovitev miru, se moramo zavedati, da smo tudi mi kot narod prispevali k sedanjim razmeram na svetu in da tudi mi nosimo delež odgovornosti zanje.« Molitve so bile tudi v parlamentu Zedinjenih držav. Opravil jih je katoliški duhovnik Patrik Dermott. Posebno je poudaril veliko milost miru, ki ga Amerikanci še vedno uživajo. Zahvalil se je Bogu za to in vse druge dobrote, ki jih je prejel ameriški narod. Naposled je prosil Boga, da naj sedanji težki časi utrdijo našo vero, okrepijo naše upanje in vzbudijo pravo ljubezen do bližnjega in do sebe.

Vojno razmerje med Japonsko in Kitajsko

Nad triletna neprestana vojna

Meseca julija je minulo tri leta, odkar se je na Daljnem vzhodu začela vojna med Japonci in Kitajci. Začela se je tedaj, ko so leta 1937. japonske čete napadle pri nekdanjem kitajskem glavnem mestu Peking udelke 29. kitajske armade. Vse od takrat sovražnosti niso niti za trenutek prenehale, čeprav se je nam na zapadu včasih le tako zazdelo, ker smo vso svojo pozornost posvetili vojnem, ki so se odigravale bliže, v Evropi sami.

Kitajci ne dopustijo odločitve

Kitajska vojska je bila ob začetku sovražnosti dosti slabša, kakor pa japonska. Saj je bilo doslej menda še vedno tako, da se je napadalec počutil in bil tudi v resnici močnejši. Kljub temu pa so bili Kitajci ves čas vojne, ne samo v začetku, daleč od tega, da bi mislili na sklenitev sramotnega miru. Japonci so bili zaradi svoje boljše oborožitve in zaradi številnejše vojske gotovo prepričani, da bodo kaj hitro ugnali Kitajce. Pri tem pa so se presneto zmotili. Niso pomislili, preden so vojno začeli, da jim Kitajci ne bodo pustili izvajati odločilne zmage, pač pa se raje vselej pravočasno umaknili, ker so vedeli, da takšno vojskovanje Japonce precej stane in da jih utegne celo do konca utruditi. Nekateri politične osebnosti današnjega časa so celo pre-

pričane, da Japonska najbrž ne bi šla nikdar v ta boj s Kitajci, če bi vedela vnaprej, da jo bo to vojskovanje toliko stalo in tako zelo izžrpavalo.

Po več nego treh letih bi morda Japonci že radi sklenili mir, pa ga Kitajci ne marajo, ker vedo, da bi bil ta mir zanje nečasten, če bi morali prepustiti Japoncem vse prostrane dežele, ki so si jih v treh letih osvojili. Japonci pa so na drugi strani tudi toliko trmasti, če se smemo tako izraziti, da raje nadaljujejo z vojno, čeprav še niso dosegli odločilne zmage, ker bi bila svetovna javnost potem gotovo prepričana, da so jih Kitajci prisilili do tega.

Zalostna bilanca za oba tabora

Naj že bo tako ali drugače, gotovo je, da nad triletna vojna kaže precej žalostno bilanco za oba vojskujoča se tabora. Ob triletni vojni na Kitajskem je tudi moskovski radio podal kratek pregled vojnih dogodkov

na teh prostranih bojiščih, nato pa je med drugim povedal tudi tole: Dolgotrajna vojna hudo vpliva ne samo na Kitajsko, pač pa tudi na Japonsko. Japonsko je stala v teh treh letih šest in pol milijarde jenov. Letošnji japonski državni proračun znaša 10,5 milijard jenov in je nad polovico namenjenih za vojno. To so izdatki, kakršnih doslej na Japonskem še niso imeli. Japonska je prisiljena izvažati svoje zlato, ker je izvoz njenega blaga v tužno silno padel.

Umik kitajske industrije v notranjost

Kitajci so morali zapustiti bogate obmorske pokrajine, toda hitro so se oprijeli naloge, da v notranjosti svoje ogromne države ustvarijo nova industrijska oporišča. V zahodnih kitajskih pokrajinah so velikanska ležišča premoga, bakra in zlata. Okoli teh zalog surovin je kitajska vlada sklenila oživiti novo industrijo, ki bi skrbela za preskrbo kitajskih čet z vsem potrebnim. V notranjost države se je preselilo iz obmorskih vzhodnih krajev že nad tri sto velikih industrijskih podjetij in jih večina že tudi obratuje, zlasti v pokrajini Sečuan, kjer so glavni premogovniki. Strokovnjaki so v teh krajih našli tudi petrolej. V pokrajini Hučoa imajo Kitajci nakopičene velikanske zaloge življenjskih potrebščin.

Kdaj bodo izvojevali Kitajci odločilno zmago?

Potemtakem ni čudno, da je maršal Čankajšek mogel ob triletni vojni tako korajžno reči, da se Kitajci še ne mudi končati vojne in da jo bo nadaljevala toliko časa, dokler Japonska ne bo čisto izžrpana in se bo njena vojska morala sama umakniti iz zasedenih krajev. Kitajci varčujejo s svojo vojsko, pravi maršal Čankajšek, nastopila pa bo ta vojska tedaj, ko bo japonska armada zaradi izčrpanosti omagala. Tedaj bodo Kitajci izvojevali odločilno zmago, ki je ves ta čas japonska močnejša vojska ni mogla.

Ni dvoma, da so bili Kitajci že mnogokrat — kar pa tudi Japoncem ni bilo prizanešeno — hudo tepeni in da so zgubili ogromne dele svoje obširne zemlje, a vse to jim ni upognilo duha. Kitajci so čezdalje bolj zavedni, zavedajo se, da čim dalje bodo vzdržali, tem bolj bodo oslabili Japonce, ki bodo naposled tudi bitko s Kitajsko zgubili. Odločna narodna zavest je najjačje orožje vsakega naroda.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Znan mariborski industrialec umrl. Na poslednjih avtomobilskih nesrečah je umrl v Gradcu znan mariborski industrialec Anton Tavčar v starosti 57 let. Bil je iz znane Tavčarjeve rodbine v Poljanski dolini na Gorenjskem. Nje-

gov oče se je preselil v Sarajevo, kjer je imel industrijsko lesno podjetje. Tamkaj se je spoprijateljil z rajnim ljubljanskim škofom dr. A. B. Jegličem, ki je bil takrat kanonik in pozneje možni škof vrhbosanske nadškofije. Dr. Jeglič je

Prisotni so ko začarani strmeli v lepo prikazen. Svetilka je svetila naravnost v njen obraz in v tej svetlobi je prišla v polni meri do izraza njegova lepota. Dama je imela svetle lase, temnoplave oči, rdeča lica, majhna usta, ki so razodevala ne samo to, da dama zna pametno govoriti, temveč se tudi ljubeznivo smehljati.

»Marija Linscott sem!« se je obrnila k navzočim.

Nato je stopila k Eriku in ponosno ter hladno dejala:

»Gospod Folkman, hvaležna sem vam za to, da ste nastopili v obrambo pravice!«

Potem se je spet obrnila k možem in odločno nadaljevala:

»Do Rajskega dola imam jaz pravico!«

Po teh besedah je pogledala Rogerja. V njenem pogledu sta se izražali bolelost in začudenje. Roger se je zmeden smehljaj. Nazadnje je skomignil in se obrnil v drugo stran.

»Na vse sem računala, samo na to ne, da bom tu našla vas,« je drhte dejala Marija.

»Kaj hočemo, svet je majhen!« je hladno odvrnil Asplet. »Zvedel sem, da hočete priti v Hill in ker...«

»Gotovo ste me dali opazovati po svojih vohunih!« ga je prekinila deklica.

»Mogoče?« se je smehljaj Roger.

Erik je čutil, da se Asplet posmehuje, a ni našel vzroka, da bi se vmešal v zadevo, ki je bila popolnoma zasebna. Pri vsem se je zelo čudil. Po tem nastopu bi sklepal, da je med Marijo in Rogerjem vsega konec.

Roger je primaknil stol k mizi in ga ponudil Mariji.

»Najbolje bo, če se sporazumeva,« je začel. »Ko sem zvedel, da greste v Hill, sem se tudi jaz podvil sem. Hotel sem, da bi se sporazumela. Vaše zahteve po Rajskega dola so zelo meglene, skoraj ničeve. Moje pa so jasne, ker sem se jaz tam naselil ter postavil domačijo. In vendar sem pripravljen na sporazum.«

Marija se ni zmenila za Rogerjeve besede. Erik je slišal, ko je bolešno šepetala:

»To je torej bil smoter vašega prihoda? Samo to?«

Gostje niso posvečali pozornosti Aspletovi zadevi. Zanimala jih je samo mlada dama, ki je bila nenavadna prikazen v Garnettovi gostilni. Začeli so mrmrati. Roger je v njihovih očeh izgubil veljavo in ogrevali so se za deklico, ki ni bila samo lepa, temveč, kakor so mogli ugotoviti iz njenega nastopa, tudi zanimiva. Pozabili so še na kajenje. Le gledali so debelo. Njihovo začudenje pa je še naraslo, ko so videli, da se je Erik premaknil in se bližal dami s tako samozavestjo, kakor da bi vse svoje življenje imel opravka s samimi damami. Ta Erik! Kako zna ravnati z damami! Zdaj so začeli natančneje

ni na 20—22 let. V resnici je nedavno obhajala 66. rojstni dan in je že nad 39 let poročena. Že davno ima kopico vnukov. V svojem življenju ni bila nikoli resno bolna, a si tudi nikoli ni mogla privoščiti nege svoje lepote. Delati mora kakor milijoni drugih žensk, da lahko živi.

Sanje so jo rešile. Sredi noči se je neka žena v Binghamu na Angleškem zbudila zavaljo strašnih sanj. Prestrašile so jo tako, da je skočila iz postelje in v sami srajci planila iz hiše. Bil je skrajni čas, kajti trenutek pozneje je tresčila s pečine nad hišo dve toni težka skala, udarila skozi streho in zašla natančno posteljo, ki jo je bila žena pravkar zapustila. Zdrobila jo je na treščice.

Ali si upate pridobiti »Slovenskemu gospodarju« vsaj enega novega naročnika?

Bil rajnemu Antonu krstni boter in mu je oskrbel na Dunaju tvrdo, pri kateri se je izučil za mesarja. Anton je že leta 1911. ustanovil svoje podjetje v Sarajevu in se je šele po prevratu naselil v Mariboru ter je zgradil najmodernejšo tovarno za mesne izdelke in konzerve v Bohovi pri Mariboru. Rajni je bil dobro znan po vsej Sloveniji in Hrvaški. Zapušča ženo, dva sina, hčerko in več uglednih bratov. Blagemu Antonu svetila večna luč, preostalih naše sožalje!

Smrt našega zvestega in dolgoletnega naročnika, Iz Rotmana pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah poročajo: S tužnim glasom so nam naznanili zvonovi 19. septembra, da je šel k večnemu počitku po dolgi in mučni bolezni, katero je z vso potrpežljivostjo prenašal, 79 letni in po širni okolici občje spoštovani Franc Segula. Bil je iz stare in spoštovane šegulove, p. d. Prosenjakove rodbine. Bil je tudi vzor krščanskega moža in očeta. Ni se ustrašil ljub visoki starosti nikdar slabega vremena, da ne bi šel vsako nedeljo k sv. maši. Nj 40 let je bil naročnik »Slov. gospodarja«, kakor tudi zdaj ni hiša brez tega dobrega lista. Rajni je imel za vsakega prijazno in v težavah tudi tolažilno besedo. Da je bil priljubljen, je kljub obilnemu delu pokazal njegov pogreb. Naj mu sveti večna luč — preostalih naše sožalje!

Gostilničar in odlični harmonikar umrl. Pred dnevi je v Lipovcih v Prekmurju zatislil oči k večnemu spanju dolgoletni gostilničar in posestnik Mertik Stefan. Pokojnika smo še pred kratkim videli, kako je goste zabaval s harmoniko, ki mu je bila neločljiv prijatelj. Toda zavratna bolezen ga je vrgla v posteljo, iz katere se ni več dvignil. Pokopan je bil ob veliki udeležbi ljudi na domačem pokopališču. Naj mu bo lahka zemlja — preostalih naše sožalje!

Dva pogreba v Braslovcah. V sredo, 18. septembra, smo položili k večnemu počitku dobro mlado krščansko mater Vodlak Franciško, p. d. Orešnico iz Malih Braslovč, ki zapušča sedem malih otrok. Po komaj 14 dnevni hudi bolezni jo je Vsemogočni poklical k sebi ter jo vzel iz srede ljubljene družine, kateri je

bila zgledna krščanska mati. Obilna udeležba pri pogrebu je pričala globoko sočutje s hudo prizadetno družino. — Skoro hkrati kot Orešnici so se oglasili braslovški zvonovi 80 letnemu očetu Strojansku Ivanu iz Dobrovelj. To je bil mož globoke vere in ljubezniv oče svojim otrokom, ki jih je vse vzgojil v strogo krščanskem duhu. Stvarnik življenja pa je hotel, da se število Strojanskov družine ni zmanjšalo, ker je nekaj ur pred dedekovo smrtjo zagledal luč sveta njegov vnuk, mali Tonček. Takoj po pogrebu očeta pa je moral sin Ivan, ki gospodari na domu, na orožne vaje. Kakor Orešnikova, tako tudi Strojanskov hiša sta vedno naročnici izključno le katoliških listov in tako tudi seveda »Slov. gospodarja«. — Rajna naj počivata v miru, žalujočim pa naše sožalje!

Zadnja pot Jožefa Petrina, p. d. Mržiča, v Rečici ob Savinji. Preteklo nedeljo smo spremljali na zadnji poti posestnika Jožefa Petrina, p. d. Mržiča, iz trga Rečice. Kako priljubljen je bil, je pričal pogreb, katerega se je udeležilo mnogo ljudstva od blizu in daleč. Razen tega se je pogreba udeležilo poleg domače gasilske čete še šest sosednjih gasilskih čet. Saj pa je bil član domače čete nad 40 let. Udeleževal se je tudi v javnem življenju. Bil je več let član krajevnega šolskega odbora, kjer je s svojimi pametnimi predlogi vedno rad podprl delo učiteljstva in šole. Bil je tudi odbornik Hranilnice in posojilnice ter Kmečke zveze. Kot dober družinski oče in gospodar je bil znan daleč naokoli. V njegovo hišo so prihajali samo naši časopisi, tako n. pr. »Slov. gospodar« že od začetka izhajanja. V svojem življenju se je vestno držal verskih in narodnih načel. Bil je hrast, ki ga veter ni majal. Ob odprtem grobu sta se od njega poslovila domači g. župnik in dekan monsignor Alfonz Požar, ki je v njem izgubil vestnega in dobrega cerkvenega ključarja, ter šolski upravitelj g. Kotnik v imenu učiteljstva in šole.

Smrt rudarjeve žene. Iz Senovega pri Rajhenburgu poročajo: Dne 20. septembra je v javni bolnišnici v Brežicah umrla Furlan Jožefa vdova po rudarju. Zapustila je šest otrok v starosti od 7 do 18 let, ki so sedaj sirote brez staršev. Pokopana je bila v Brežicah. Pogreba se je udeležila rudarska godba in veliko število rudarjev. Z lepimi besedami se je v imenu rudarjev poslovil od rajne g. kaplan Videčnik. Naj počiva v miru, žalujočim naše sožalje!

Kratke tedenske novice

Naša vlada bo kmalu razpisala notranje posojilo štiri milijarde din sporazumno z denarnimi zavodi.

Madžarski kmetijski minister grof Mihael Teleky, ki se je mudil zadnje dni v Nišu na kmetijski razstavi in v Beogradu, se je vrnil v Budimpešto.

Gospodarski svet Balkanske zveze se bo sestel v začetku oktobra v Atenah in bo trajal nekaj dni.

Novi romunski zunanji minister Sturza je izjavil, da so izgubile veljavo z vpeljavo novega režima v Romuniji vse pogodbe in sporazumi, katere je imela Romunija s posameznimi državami.

Nakaznice je uvedla Italija 1. oktobra na malo, slanino in mast.

Španski notranji minister Suner je bil ponovno sprejet pri Ribbentropu in Hitlerju. Sedaj je na potu v Rim, kjer se bo sestel z Mussolinijem.

Angleži poročajo, da je nemški zunanji minister Ribbentrop odletel z letalom v Moskvo. Njegovo potovanje je v zvezi z vojaško pogodbo: Nemčija-Italija-Japonska.

V nezasedeni Franciji narašča monarhistična propaganda. Nemčija bi podpirala obnovo kraljestvo, če bi se pojavilo v kakšni močni obliki.

V Egiptu italijanska ofenziva po zaključeni prvi fazi počiva. Vršijo se samo obojestranska bombardiranja z večjim in manjšim uspehom.

Boji med francoskim generalom De Gaullem in posadko v francoskem kolonialnem mestu Dakar v zahodni Afriki so prenehali, ker je izjavil general De Gaulle, da noče prelivati bratske krvi in se je raje umaknil izpred Dakarja z angleškim brodovjem vred.

Kot odgovor na napad na Dakar je francoska vlada v Vichyju zapovedala bombardiranje angleške trdnjave Gibraltar po francoskih letalcih. Sedaj je tudi to bombardiranje prenehalo.

Angleške oblasti so stavile generalnemu guvernerju velikega francoskega otoka Madagaskar v vzhodnem afriškem morju zahtevo, da se preda. Guverner je to odklonil in bo prišlo do blokade otoka.

Japonsko poslaništvo v Londonu je pozvalo 750 Japoncev, ki živi na Angleškem, da zapustijo Anglijo.

Stalno se vršijo posvetovanja med ameriškim in ruskimi državniki, in to v Washingtonu in v Moskvi.

Združene ameriške države so prepovedale izvoz železa in jekla na Japonsko. Ta prepoved bo uničila polovico japonske industrije.

Pogajanja o vojaškem sodelovanju med državami Severne Amerike in 19 republikami Južne Amerike so bila uspešno zaključena dne 29. septembra.

Zedinjene države Severne Amerike bodo stopile v vojno najkasneje prihodnjo spomlad, ako jih ne bo prisilil razvoj dogodkov k temu koraku že poprej.

Skupni izdatki Združenih držav Severne Amerike na kopnem, morju in v zraku so določeni na 700 milijard dinarjev. S to vsoto bo izveden samo en del oborožitvenega načrta.

Otvoritev Prosvetnega doma v Turnišču

Nekak pred dobrim letom se je začel graditi pod skrbno roko g. dekana Jeriča v Turnišču nov prosvetni dom, ki se bo nazival »Farno-prosvetni dom«. Obširne predpriprave so bile končane in so bila gradbena dela započeta, in to v onih usodnih dneh lanskega leta, ko se je spet začela vojna vihra. S strahom smo gledali v bodočnost ter ugibali, da li nam bo mogoče pod takimi okolnostmi to veliko delo dovršiti, in ali nam ne bo mogoče ista tega dela prekinila ter zastavila na pol poti? Toda tudi to ni zmanjšalo dobre in odločne volje graditelja g. dekana in

njegovih zvestih sodelavcev ter so se s tem večjo vnemo ter odločno voljo oprijeli težke naloge, tako da je bila zgradba do zime pod streho. Takoj na spomlad, ko je zima toliko popustila, da se je z delom lahko začelo, se je delo nadaljevalo vse do dogotovitve in se je dom po enem letu lahko izročil svojemu namenu.

Blagoslovitev doma je bila v nedeljo, 22. septembra. Blagoslovitvene obrede je izvršil po rani sv. maši g. dekan Jerič Ivan. Nato je nagovoril navzoče domače in sosednje farane in v kratkih potezah nekoliko pojasnil zgodovino tega dela

Pes na bojišču. O uporabi psov za prenašanje poročil v nemški vojski, poroča »Berliner Zeitung am Mittag« siedeče: »Ob Siegfriedovi črti so uporabljali prenašanje sporočil najrazličnejša pasja plemena, ovčarje, rottwelce, airedalske teriere, dobermannske pinče itd. Te pse držijo v posebnih stajah za fronto ter jih uporabljajo za določene proge, na katerih vzdržujejo dodatne poročevalske zveze s sprednjimi postojankami. Te proge so dolge 2 do 5 km. Pes mora pri tem premagati najrazličnejše ovire, zapore, žične pregraje, ozke steze, jarke itd. in nič ga ne sme zmotiti, da zaide s prave poti. Živali so doslej brez izgub prečkale celo mnska polja. Takšna polja za pse niso nevarna, ker so živali premla-

opazovati mladega, vitkega farmerja, ki se je oblačil prav tako kot covboji, samo snažno in skrbno, kar ni bila navada v tej pokrajini. Pisana ruta, ki jo je imel zavezano okrog vratu, je močno poudarila temno barvo obraza in lesket kostanjevorjavih las. Ozka usta so pričala o odločnosti in moči. Nad ravnim nosom je imel močne obrvi, ki so se stikale in senčile neustrašene oči ter jim dajale zapovedovalen izraz. Srajca iz jelenove kože se je svetlikala od snage. Od širokega, s srebrom okovanega pasu sta viseli dve torbici, iz katerih sta zrla ročaja samokresov.

Tudi Roger se je bližal Mariji in ji priliznjeno dejal: »Marija, dovolite, da poskrbim za vas. Četudi je na videz med nama nek nesporazum, ni treba, da bi o njem javno razpravljala. Celo nasprotno, rekel bi...«

»... da bo bolje, če spet sedete!« ga je prekinil Erik, ki je že stal ob Marijini strani in gledal po sobi, da bi ji našel primeren prostor.

Garnett ga je že našel. Za majhno mizo pod drugo svetilko. Erik je odvedel Marijo k mizi. Ko je deklica sedla, se ji je globoko priklonil, nakar je zagnal v zrak svoj širokokrajni klobuk. Ko ga je spet zgrabil, se je napotil proti vratom.

Možje so se veselo zasmejali. Samo Roger je ostal mrk. Sledil je Eriku in ko se je mladenič pri vratih obrnil, da bi še enkrat pozdravil Marijo, je dejal sikaje:

»Na cesti ste rekli, da bi radi z menoj govorili. Zdaj pa bi jaz rad z vami govoril.«

Erik se je ustavil in izzivalno pogledal nasprotnika.

»Vi se vtikate v moje zasebne zadeve,« je začel Asplet.

»Meni pa se zdi, da se vi vtikate v zadeve Marije Linscott, in sicer brez najmanjše pravice,« je odvrnil Erik.

»Motite se! Jaz imam pravico do tega.«

»To je zame novost. Vi si samo delate pravico, ki pa nima podlage.«

»Ali vam je morda Marija Linscott še enkrat povedala, da ne potrebuje vašega varuštva?«

»Ne. To je nepotrebno,« je odvrnil mladenič.

Zardel je in njegov glas je postajal preteč. Rezeko je nadaljeval:

»Tu ne gre za želje ali mnenje gospodične Linscott. Moja dolžnost je, da preprečim zločinsko postopanje človeka, kateremu niti nesebična zaupljivost dame ni sveta.«

»Erik,« je zaničljivo odvrnil Asplet, »vi tako govorite, ko da bi brali iz knjige. Zdi se mi, da ste ljubosumni in...«

»Še toliko dostojnosti nimate v sebi,« ga je ves razdražen prekinil Erik, »da bi o teh stvareh molčali.«

Naglo je stopil k lopovu in ga divje pogledal.

(Dalje sledi)

Vaš sosed nima nobenega časopisa. Kaj boste storili?

ga ne morejo plačevati tako, da bi mogel živeti samo od tega. Po teh tolmačenjih je predsednik zaključil občni zbor.

Izdatki za zboljšanje in modernizacijo cest v Sloveniji. Celotni proračun za cestna dela v Sloveniji, s katerimi bodo pričeli prihodnjo pomlad, znaša 8.813.000 din. Dne 11. oktobra bo licitacija za modernizacijo 1 km 250 m dolge državne ceste skozi Celje. Predračun znaša 950.000 din. Dne 10. oktobra bo licitacija za dobavo malih granitnih kock za tlakovanje. Ti izdatki so predvideni na 840.700 din. Pri Vranskem bo zboljšana cesta v dolžini 1250 metrov in znaša predračun 933.900 din. Ostale vsote iz zgoraj omenjenega izdatka odpadajo na Kranjsko.

Stražnik ustrelil podivjanega vola. Iz Rebeškovega hleva pri restavraciji »Pošta« v Celju je ušel debelo pisan vol, ko so ga hoteli odgnati v klavnico. Vol je zdivjal na ulicah in se zatekel na Sotinovo lesno skladišče, kjer je poškodoval nekega delavca. Ker vola nikakor niso mogli ukrotiti in prijeti, je oddal nanj stražnik tri strele, nakar so ga zaklali.

Primarij dr. Černič zopet redno ordinira v sanatoriju Maribor. 1344

Požari

V Sitežu pri Stopercih v rogaškem okraju je zgorela posestniku Franču Fliču 20.000 din vredna stanovanjska hiša.

Pri Sv. Miklavžu pri Ormožu v Slanči vasi sta zgorela posestniku Jožefu Zdravcu hlev in skedenj. S poslopji je uničenih 14 voz sena ter otave, 10 voz slame, mlatilnica in stroj za vejanje žita. Škode je nad 50.000 din.

»Slov. gospodar« je poročal o požarih pri inž. Jezovniku v Arji vasi pri Petrovčah, pri posestniku Repinšku v Levcu in na graščini v Zalogu pri Petrovčah. Koj za založnim požarom se je vnel kozolec posestnika Maksa Goveka v Kasazah pri Petrovčah. Kozolec je pogorel kljub po-

moči gasilcev, ker je izbruhnil ogenj na vrhu notranjega kozolca. V kozolcu je zgorelo mnogo sena ter poljedelskega orodja. Sreča je bila, da ni bilo vetra, ker sicer bi se bila nesreča razmahnila še na sosednja poslopja. V vseh zgoraj navedenih požarnih primerih gre za požig, ker so pri Govekovih požigalca celo videli, a je ušel še pravočasno v bližnji gozd in odnesel s seboj ročno torbico s 170 din. Požigalec pa še ni miroval. Ko so se zjutraj gasilci iz Arje vasi vračali okrog štirih domov, so opazili, da se vnaema kozolec posestnika Ivana Razborška, p. d. Strikarja v Arji vasi. Požigalec je poil ob kozolcu sloneče fiziološke prekle in na njih viseči fizoil z bencinom in ga zažgal. Opazili so ga fantje iz Arje vasi ter pohitei za njim, požigalec pa je pobegnil na kolesu. Ogenj so kmalu pogasili. Če bi ne bili gasilci iz Arje vasi pravočasno opazili ognja, bi bil tudi ta kozolec pogorel. Prebivalstvo je zaradi teh požarov zelo razburjeno in živi v stalnem strahu.

Na Gmajni je zgorela hiša posestnika Antona Pajerja. Hiša je zgorela do tal in znaša škoda 30.000 din.

KMETJE IN OBRTRNIKI!

V današnjem težkem času potrebujete mnogo znanja in strokovne izobrazbe.

Temeljito znanje in strokovno izobrazbo Vam nudi

DOPIŠNA TRGOVSKA ŠOLA V LJUBLJANI

Kongresni trg 16/II.

ki Vam pošilja na dom svoja predavanja. Poleg gospodarskih, trgovskih in drugih praktičnih znanosti se lahko naučite doma tudi tujih jezikov (nemščine, italijanščine itd.).

Vpiše se lahko vsakdo.

Pišite po pojasnila, ki jih dobite brezplačno! 1416

V Subotincih pri Sv. Marku niže Ptuja se je pojavil rdeči petelin v gospodarskem poslopju posestnice Marjete Lah. Ogenj se je razširil tudi na stanovanjsko hišo. Gasilci so rešili živino in en del hišne opreme. Plameni so preskočili še na poslopja sosednje Marije Voršič, ki so zgorela. Zgorela je tudi spravljena krma in razno orodje. Škoda znaša 50.000 din. Ogenj se je pojavil na skednju posestnice Lah, kjer se je igral petletni sinček z vžigalicami in je vtaknil gorečo šibico v kup slame.

Zepar izmaknil živinskemu trgovcu 21.000 din. Na zadnjem mariborskem živinskem sejmu je izmaknil zepar Stanku Semeniču, živinskemu trgovcu iz Kamnice pri Mariboru, 21.000 din, katere je imel v listnici v zadnjem hladnem žepu. Trgovec ne ve, ali je denar izgubil, ali pa mu je bil ukraden. Najbolj verjetno je slednje.

Kaznjena pobegnula. Iz mariborske kaznilnice sta pobegnula nevarni vlomilec Ludovik Kolman, star 34 let in doma iz Lesc na Gorenjskem, in

Advokat PETROVIČ IGNAC

vljudno naznanja, da je odprl odvetniško pisarno v MARENBERGU. 1413

njegov tovariš, 32 letni Stanko Zupanc iz Zaloga pri Komendi. Prvi je bil obsojen na štiri, drugi na tri in pol leta. Kaznjenca sta ušla v jetniški obleki.

Hitro pojasnjena tatvina. Dne 23. septembra je Pušenjak Alojz, posestnik na Kamenščaku pri Ljutomeru, opazil, da je imel v hiši med časom, ko je bil on odsoten, nepovabljenega goste. Vlomilje mu je bilo v omaro, iz katere je tat odnesel 950 din. Jasno je, da je moral biti vlomilec tak človek, ki so mu bile razmere znane, in so ga hitro prijeli.

Izsleden tat konjske vprege. Franc Ocepek, 24 letni mesarski pomočnik, je ponujal konjsko prsno vprego sedlarju Martinu Rakifu na Teharjih pri Celju za 400 din. Fanta so orožniki prijeli in dognali, da prodaja Ocepek konjsko opremo, katera je izginila 13. septembra mesarju in gostilničarju Ivanu Jagodiču v Slov. Bistrici. 1500 din vredno konjsko opremo so vrnil lastniku, Ocepka pa so izročili sodišču.

Smrtonosni zaboljaj z nožem. V kuhinji Kovačičeve gostilne v Sp. Sušici na Bizeljskem sta pila ponoči Mihael Sokler, 29 letni brezposelni trgovski pomočnik, in pa neki Rajterič. Oba sta se nekaj prepirala, nakar je Sokler Rajteriča še udaril. Nato sta oba odšla. Zunaj pa je Rajterič Soklerja zabodel z nožem v hrbet. Drugo jutro so ga našli mrtvega ob plotu. Sokler se je šele pred enim mesecem vrnil iz zaporov, kjer je predsedel pet mesecev zaradi tatvine.

Vlomilca sta se sama porinila v roke pravice. Na postaji Medno sta stopila na vlak dva mlada neznanca z namenom, da se peljeta do Tržiča. Sedla sta v kot in sta se pogovarjala o vliomih in razpredala nove vliomske načrte. Iz nasprotnega kota vagona ju je poslušal detektiv, ki je poklical v Skofji Loki orožnike in ti so prijeli nepredvidna ptička ter ju uklenili. Aretirana sta 21 letni čevljar Matevž Avsenik in prav toliko stari Franc Poženel. Oba sta že od oblasti dolgo zasledovana vlomilca, ki sta bila na delu po ljubljanski okolici in po Gorenjskem.

Precejšen vliomilski plen. Blizu Škofje Loke je bilo v noči vlomljeno v hišo bivšega trgovca Kovača Franca. Nočni vlomilci so odnesli Kovačevemu zetu Erjavcu 33.000 din gotovine in celo zalogo špecerije.

V zastarelih primerih zapeke, združenih z zlato žilo in otokom jeter, je pravi blagoslov naravna »Franz-Josefova« grenka voda, zaužita tudi v malih množinah. »Franz-Josefova« voda milo deluje in zanesljivo odvarja, pa se poleg tega tudi po daljši porabi skoraj nikdar ne izkaže neučinkovito.

Ogl. reg. S. br. 30 474/33.

Bukovžir

zrelo, odpadlo blago, kupujem v vagonih pošiljkah franco vagon nakladalna postaja. — Ponudbe na

Reklam Rozman, Ljubljana, Pržakova 8/I. 1408

»Vem, možje, vem!« je z visokega odgovoril Asplet. »Toda če se ne varam, smo zdaj v Nevadi, ne pa v Kaliforniji.«

Možje se že niso zmenili zanj. Igralce so opazovali in si pomenljivo namigovali. Le tuintam je kateri kradoma pogledal Rogerja, ki se je od vseh drugih ločil po lepi obleki. Imel je svilen srajco, svetle usnjate hlače in lepe jahalne škornje z mehiškimi ostrogami. Vsi drugi so nosili preprosto obleko, ki bi se mogla imenovati narodna noša: ponošene, s strelji preluknjane širokokrajne klobuke, usnjate srajce in hlače. Za te može je pomenila Nevada s svojimi mrkimi pragozdovi in rdečimi skalnatimi vrhovi raj, iz katerega jih ni mogla pregnati nobena nevarnost. Drugi pa so se vrgli na iskanje zlata in so vse življenje posvetili temu poslu.

Igralci, ki so sedeli pri sosedni mizi, so se tako glasno pogovarjali, da drugi glasovi sploh niso prišli do veljave. Večji del so bili Mehikanci; imeli so pisane sukne in čudno oblikovane klobuke. Eden izmed njih je imel pri sebi težko, s srebrom obito sedlo in pisano odejo.

Ko so si covboji in zlatokopi že dodobra ogledali igralce, so se spet začeli zanimati za tujca. Izjava, da v Kaliforniji ni več zlata, jim je še vedno vrtala po glavah.

»Puščava,« je začel neki starec in si je pogladil dolgo belo brado, »je dežela zase. Človek ne sme govoriti o tem, česar ne pozna.«

Zlatokopi niso natančno ločili Nevade od Kalifornije. Daljava ni velika. Saj je nevadska višava samo nadaljevanje kalifornijske. Star zlatokop je pripovedoval o bajnih najdiščih zlata v tistih časih, ko je bil mlad in so se velike trume zlatokopov razile po Kaliforniji.

»In kdor v Kaliforniji ni našel zlata, ga je gotovo našel v Idahobi. V mladosti sem dolga leta pral zlato v Montani in če ne bi bilo gostiln ter igralnic, bi danes v New Yorku imel hiše. Verujte mi! Sicer pa sem prepričan, da bomo tudi zdaj našli zlato, čeprav svet trdi, da ga ni. Le ne dajmo se zbegati!«

Starec je debelo pljunil in si drugič prižgal pipo. Zdal se je oglašil mož srednjih let, suhega, bledega obraza in velikih, sanjavih oči.

»In četudi ne bomo našli toliko zlata, da bi obogatili, toliko pa gotovo, da se bomo mogli preživeti. Pred leti sem bil v Avstraliji. Tam so cela mesta zidana na zlate žile. Ljudje nevede hodijo po zlatu. Toda kaj Avstralija!«

Obrnil se je k Rogerju in nadaljeval:

»Nevada je najlepša dežela sveta. To rečem jaz, ki jo že trideset let poznam. Te gore, ti prepadi, te doline! In gozdovi, vrtovi, travniki! Raj na zemlji, pravi raj! Kako bogastvo! Kaka sreča za tistega, ki se tu lahko naseli!«

Roger je pozorno pogledal navdušenega moža in odvrnil:

tretjem tisočletju pred našim štetjem vdril preko gorskih velikankov v Indijo. Ta jezik, ki ga govori nekaj več nego 25.000 ljudi, se je v samoti divjih gora ohranil sredi morja indo-iranskih in drugih jezikov.

Kaj bo leta 2000? Nekki profesor si je izmislil, da bi vprašal ameriške državljane, katerih 12 stvari bo po njihovem mnenju človek skušal doseči v prihodnjih 100 letih. Na svoje vprašanje je dobil nešteto odgovorov, ki jih je spravil na 12 sledečih točk: 1. Podaljšanje človeškega življenja na 100 let. — 2. Hitra in popolna ozdravitev raka in revmatizma. — 3. Sredstvo za popolno izločitev vsake telesne bolečine. — 4. Možnost obleteti zemljo v 24 urah brez vsake nevarnosti. — 5. Prena-